

KERK-KRAFT

GELOOFS... AUGUSTINUS
...HOVEN

CORONA EDITIE 82

Jaargang 10, nummer 2

19 december 2021

Vierde Zondag van de Advent

De Adventskaarsen branden: er is licht, warmte en nabijheid. Zo wil God, die ons altijd nabij is, in ons midden zijn. Moge dit samenzijn net voor Kerstmis in het teken staan van het in liefde omzien naar elkaar: in de naam van de Vader en de Zoon en het heilige Geest. Amen.

God ontmoeten

Ontmoeten staat centraal: elkaar en God ontmoeten.

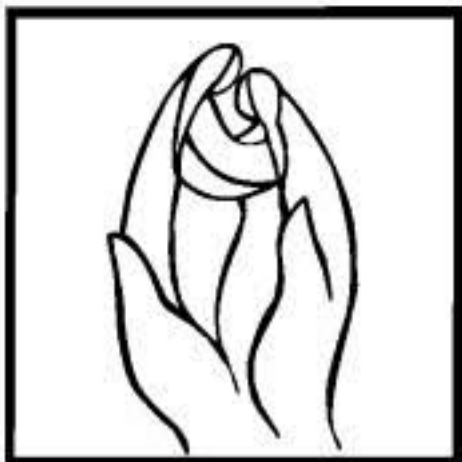
Mensen die elkaar echt ontmoeten, moeten niets.

Ont-moeten vindt plaats als moeten even niet meer nodig is, als alle dwang weg valt, er geen verplichtingen meer zijn en niets hoeft te worden gepresteerd.

Dan kunnen we de ander zien zoals hij of zij werkelijk is.

We mogen dan thuiskomen bij de ander

zoals we bij onszelf thuiskomen.

Waar dat kan en mag, komt er beweging.

Mensen gaan opstaan uit wat hen verlamt, kleinhoudt, vastbindt.

In een echte ontmoeting breekt iets goddelijks door.

En eigenlijk is het God, die in beweging brengt,

die doet opstaan en mensen ontvankelijk maakt om elkaar te ontmoeten.

Waar mensen elkaar ontmoeten wordt iets nieuws geboren:

vreugde, geluk en gerechtigheid.

En soms, zoals vandaag, mogen we horen wat die nieuwe droom inhoudt:

de geboorte van een redder, die vrede brengt.

Ik wens je een goede en sfeervolle bezinning toe.

René Hornikx

Eerste Lezing: Micha 5,1-4a

De profeet Micha zegt dat de Messias die komt, zal komen uit Betlehem - de stad van David! - én een man van vrede zal zijn.

Gij echter, Betlehem in Efrata, al zijt gij klein onder Juda's geslachten, toch zal er, zeg Ik, Iemand uit u komen die over Israël gaat heersen. In het verre verleden ligt zijn oorsprong, in lang vervlogen dagen. Daarom zal Hij hen niet langer overlaten aan hun lot dan tot de tijd dat zij die baren zal haar kind gebaard heeft. Dan komt de rest van zijn broeders weer samen met de zonen van Israël. Dan neemt Hij de macht in handen en weidt Hij hen door de kracht van de Heer, de verheven naam van de Heer, zijn God. In veiligheid zullen zij wonen, omdat Hij zijn macht zal doen reiken tot aan de uiteinden der aarde; Hij zal de man van de vrede zijn.

Vraag: Uit het kleine komt iets groots voor. Herkent je dit in je eigen leven?

Evangelie: Lucas 1,39-45

Lucas vertelt over het bezoek dat Maria bracht aan haar nicht Elisabet toen ze beide zwanger waren: Elisabet van Johannes de dooper en Maria van Jezus.

In die dagen reisde Maria met spoed naar het bergland, naar een stad in Judea. Zij ging het huis van Zacharias binnen en groette Elisabet. Zodra Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; Elisabet werd vervuld met de heilige Geest en riep met luide stem uit: 'Gij zijt gezegend onder de vrouwen en gezegend is de vrucht van uw schoot. Waaraan heb ik het te danken, dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt? Zie, zodra de klank van uw groet mijn oor bereikte, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Zalig zij die geloofd heeft, dat tot vervulling zal komen wat haar vanwege de Heer gezegd is.'

Vraag: Heb jij wel eens iemand ontmoet die je nieuwe energie gaf? Wie was dat en waar was het? Wat overkwam je in die ontmoeting?

*Maria is gelukkig omdat zij naar het woord van God heeft geluisterd en het in haar hart heeft bewaard.
Augustinus*

Overweging

Goede mensen,

Dagelijks ontmoeten we mensen, toevallig op dezelfde plaats op dezelfde tijd. Die ontmoetingen gebeuren fietsend op straat of naar je werk, als je over de markt loopt of gewoon als je een korte wandeling maakt. Deze dagelijkse ontmoetingen, waarbij men elkaar soms vluchtig opmerkt of elkaar enkel groet, blijven meestal aan de oppervlakte. Je wordt er niet warm van en ook niet koud. Deze ontmoetingen doen je niet veel. Ze zijn meer dan niets. Er zit meestal niet veel leven in en nauwelijks geestkracht. Oppervlakkige ontmoetingen doen je niet opveren, geven niet veel energie of een impuls om aan iets nieuws te beginnen.

In de geschiedenis van God met zijn volk zijn er veel van zulke periodes geweest. Perioden waarin er niet veel gebeurde. Tijden, zo zeggen de profeten, waarop de geschiedenis van God en zijn volk op een dood spoor zat. Er was een geen toekomst, geen enkel perspectief. Het vuur in de ogen van mensen was gedoofd, de spirit was eruit. Futloos leefden de mensen van de ene dag in de andere.

Dit gevoel kennen we ook in ons eigen leven. Het gaat zo zijn gangetje, het leven lijkt een sleur. Maar er zijn ook ontmoetingen die ons leven kunnen verruimen, ja zelfs veranderen. Soms kom je iemand tegen die je echt ontmoet. Die bij je binnen mag komen. Die thuis mag komen bij jou en jij bij hem of haar. Iemand bijvoorbeeld die je lang niet meer hebt gezien. Of iemand die je graag mag of een streepje voor heeft in je hart, een zielsverwant. Als je iemand echt ontmoet, verdrijft die ontmoeting alle somberte uit je hoofd. Je ogen schitteren weer. Er komt weer vurigheid in je leven. Zo'n ontmoeting geeft je weer perspectief, nieuwe moed, nieuwe kracht. De saaiheid verdwijnt uit je leven en je leven krijgt, als ik het zo mag zeggen, weer vaart.

Mensen die elkaar echt ontmoeten, dragen elkaar op handen. Als je op handen wordt gedragen voel je je goed en vreugde vult je hart. Dat straalt je dan ook uit.

Een echte ontmoeting vindt plaats als we bereid zijn een stuk van ons leven, van onze gevoelens met elkaar te delen. Als dat gebeurt, is er hoop, hoop op nieuw leven. Want hoop doet leven.

Over zo'n ontmoeting spreekt het evangelie. De geschiedenis van God met zijn volk was in die dagen op een dood spoor. De richting was zoek. Mensen leefden bij de dag en van vreugde in het leven was geen sprake. Er werd niet gedeeld: geen zorgen, geen vreugde, niets. Mensen droegen elkaar niet meer op handen. Men leefde naast elkaar heen.

Het wonderlijke in de Schrift is dat telkens als de geschiedenis van God met zijn volk op een dood spoor zit, telkens als de vreugde bij een gemeenschap verdwijnt, vrouwen op het toneel verschijnen die geschiedenis weer vaart geven. In het evangelie ontmoeten twee vrouwen elkaar. De ontmoeting van Maria en Elisabet is zo intens dat nieuw leven opspringt. Waar menselijkerwijs gesproken geen nieuw leven meer mogelijk is, is in Gods ogen leven mogelijk. Een echte ontmoeting kan op elke leeftijd plaats vinden, en op elke leeftijd kunnen mensen elkaar op handen dragen, nieuwe toekomst aanzeggen en opnieuw vreugde laten geboren worden.

Waar twee mensen elkaar echt ontmoeten, daar gebeurt iets, daar is God nooit ver weg. Daar ontstaat nieuw perspectief, daar wordt nieuw leven geboren.

De woorden van Elisabet onderstrepen dit wanneer ze Maria begroet: 'Gij zijt de gezegende onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van uw schoot'. Elisabet bevestigt dat er nieuw leven op komst is en draagt Maria op handen. Samen delen deze twee vrouwen hun leven en hun hoop. En ze zijn ervan overtuigd dat hun hoop werkelijkheid wordt.

Met Kerstmis vieren we hier en overal de vrucht van vreugde en hoop: Jezus wordt geboren en met hem het verlangen naar vrede en geluk voor alle mensen.

En bij gelegenheid van het Kerstfeest zullen wij veel mensen ontmoeten. Hoe kunnen we ons afvragen?

Zullen wij ze van harte en innig een 'zalig' kerstfeest toewensen of blijft het bij het afstandelijke 'prettige' feestdagen. Zullen we de ander zien in het licht van Gods goedheid of vanuit de dofheid van de wereld. Hopelijk vuurt het licht in de ogen van de ander je aan om mee te werken aan Gods belofte: vrede op aarde.

Met Kerstmis vieren we het begin van een nieuwe wereld. Die nieuwe wereld kan er pas komen als wij onze bijdrage leveren aan vrede en gerechtigheid. Het begin van die nieuwe wereld is er als we de ander echt willen ontmoeten, bij ons binnen laten, elkaar op handen dragen en vreugde laten opspringen in ons hart.

Dat Kerstmis, over enkele dagen, geen toevallige ontmoeting mag zijn waarin niets wordt gedeeld. Maar moge het een vreugdevolle ontmoeting worden. Dan gebeurt er iets nieuws: vrede wordt geboren. Van Augustinus is de volgende uitspraak: 'Als Christus duizendmaal geboren zou zijn in de stal van Bethlehem, maar niet in ons hart, dan was zijn geboorte waardeloos.'

Moge Christus met Kerstmis in ons hart geboren worden. *René Hornikx*

Gebed voor de zondag

God van toekomst en vrede,
we kijken in deze verwarrende tijd
uit naar de komst van uw Zoon in deze wereld.
We zijn lamgeslagen en verdrietig
om wat ons met het omicronvirus overkomt.
Het maakt ons stil.
Schenk ons de kracht van uw heilige Geest
om te leren verstaan
hoe U tot leven komt in mensen.
Dat we U herkennen in mensen
als de God die ons leven deelt met ons
vandaag en alle dagen
die komen gaan.
Amen.

Zending

Laten we op weg gaan naar het licht van Kerstmis, de vrede tegemoet.
We nemen de vlam van de vierde adventskaars mee in ons hart. Moge ze
een baken voor ons zijn en een lichtpuntje voor allen in onze omgeving.
Zegen ons daartoe goede en trouwe God: Vader, Zoon en heilige Geest.
Amen

God zorgt nooit alleen voor vrede!

In een kleine stad waren er nogal wat tegenstellingen tussen de bewoners.
En de mensen waren niet altijd erg aardig voor elkaar. Het kon er heet aan
toe gaan. Op een nacht werd met grote letters op de muur van het
gemeentehuis gekalkt: GOD ZORGT VOOR VREDE. Iedereen kon dat prima
lezen, al van grote afstand.

De volgende nacht schreef de tegenpartij er een woordje bij, namelijk
NOOIT. En toen stond er: God zorgt **nooit** voor vrede.

Toen schoot de vlam in de pan. Woedende mensen eisten van de gemeente
dat deze vreselijke woorden van de muur gehaald zouden worden. Er was
een heftig gesprek. En toen kwam er een vrouw naar voren. Met een stuk
houtschoor begon ze te schrijven. Iedereen wachtte vol spanning. En achter
dat woordje nooit, waarover zoveel mensen boos waren geworden, schreef
zij nog een woord: 'alleen'. Toen stond er dus: God zorgt nooit alleen voor
vrede.

God doet het niet alleen. Wij moeten meedoen. Laten we die vrede
nastreven en elkaar ook die vrede wensen.

Vraag: Hoe werk je mee aan vrede om je heen?